

[מרגש: הגב' רחל הבר תח' אשת הרוב אברהם ישעיהו הבר צצ'ל בפרקיו יומן מחיו ארכוי המעש]

leshinot

וחיכינו לנש שלנו. ואכן לאחר תקופת נמצאה לו תורם. התהילה התקדם וכבר נקבע תאריך לנитוח בבית החולים 'הדסה'. כולם צפינו כל כך ליום הראשון בו יתקיים הניתוח. ידענו שלאחר מכך נקבל בעורת ד' את אבא בחזרה, ולא יהיה גבול לנודל הציפייה שלנו. ביום רביעי ביצע בעלי בדיקת דם אחרונה לוודאי שהכל תיקין. בעבר התקשרה אלינו נטע - מותאמת להשתלות, בקורס שקט היא סקרה שהתגלתה בעיה בהתאם ואין אפשרות לקיים את הניתוח. הינו בהלם. האכזבה הייתה מנושוא, לא יכולנו להכיל אותה. הדבר הראשון שעשיתי היה להתקשר לרוב הבר...". אני זכרת באותו יום רביעי. בעלי ואני הינו בפתחה של חנות כובעים ברוחב חזקאל, לאחר רכישת כובע עבورو. הוא קיבל את הבשורות וליבנו נפל. האכזבה הקשה כל כך עבורה. היהת קשה גם עבورو. "אני רוצה לנסוע לבית וגן לחזק אותו", אמר לי. "איך הצלחתם להתמודד עם האכזבה הזאת? מה החזק אתכם? תנני לי כוח... בבקשה! ". אומרת עצת חנה והדמעות מתגלגלו עדין על חייה. המזכירה המקסימה, מה'יכת ומספרת את שאני כבר יודעת: "קודם כל היה עליינו לספר לילדים שההשתלה מותבלת ולהעביר להם את המסר באופן רגוע ככל הניתן. כדי לעשות זאת כראוי, החלטתי להנחות וקנית חביבת 'נשיקות' - קיציפיות, הזמן גם מגשי פיצה והודיענו לילדים שאנחנו מותכנים לאירוע חגיגי". ילדים יקרים, היום קיבלנו מהקב"ה נשיקה. לפני זמן מה התברר שאם אבא היה עובר את הניתוח ביום ראשון כמותוכנן, הוא היה מסכן את חייו. ברוך ד', גילו את הדברים במעבדה עוד לפני מועד הניתוח ואבא ניצל. אז נכון, ההשתלה לא תתקיים כמותוכנן אבל בORA עולם הצל אוטונומי. הוא שלח לנו נשיקה והודיע לנו שאין שוכחה אותנו לרוגע. קיבלנו מותנה ממשמים. יש מתנה עטופה בסרט ורוד. המתנה שקיבלו היום הייתה נטולת סרט ורוד אבל העבירה מסר ברור של אהבה", המזכירה מספרת מה אמרו אז לילדים. היא מסימנת את דבריה ואני זכרת בשיחת הטלפון שקיבלי מבعلي באותו לילה. הוא היה בדרך לישיבה בשכונת בית וגן ונכנס קודם לביטם. בעיניו ראה את מוסיבת ה'נשיקות' ולא יכול היה להסתיר את התרגשותו והתפעלו מגדלות הנפש ומעוצמת המסר החינוי שהתגלתה לו (אגב. האברך זכה לתהומות כליה כשלושה חודשים לאחר מכן, בחודש שבט תש"פ). היהת זו אחת ההשתלות האחרונות שזכה בעלי להשתתף בהן).

חנה נרגעת. חוויך קופסת "נשיקות" ותחלק לבני הבית. כשחנה יצאת אני מתפללת שברור נראה אותה מושתלת ובראה בעורת ד', ומבטיחה בלי נדר להציג למסיבת ההוריה שתתגונג. ה'נשיקות' עלי... .

חנה נכנסת לש משרד מלאוה במבנה, עיניה נפוחות ועצובות. אני מכירה אותה היטב. חנה היא אישה בשנות החמישים לחיהה. הסובלת מאי ספיקת כלוות ועוברת טיפול דיאליזה כבר קרוב לשלש שנים.علاה, שהחזיק עד היום את הבית, חלה לאחרונה במחלת קשה ועובד טיפולים כימותרפיים.

אנחנו מחפשים לחנה תורם כבר תקופת ארכואה, אבל מנות דם שקיבלה בעבר גרמו לה לפתח נוגדים גבויים. עבדה שמקשה מאוד על מיציאת תורם מותאים עבורה. בכאה, חנה מותקשת למשרד לפחות אחת לשבוע וושופכת את ליבה. "לא תמיד אנחנו יכולים לסייע במצבם תורם כליה, אבל את תשומת הלב והאוון הקשบท ביכולתו ומחובתנו להעניק לכל אחד", זהו משפט קבוע שבReLU היה אומר לבני הבית ולעובדות המשרד לאורך שנות פעילותנו ואנחנו משתמשים לישם את הדברים ולפעול על פיהם.

גם עם חנה אנחנו מנהגות כך, משתדלות תחת אוון ולב עד שנזכה למצוא את הכליה המioreת.icut יושבת חנה מולי וומרת בבלאי לאחר אכזבה נוספת נספת שספגה. היא לא מסוגלת יותר. שוב זה קרה לה, תורמת נוספת שהתאמנו לה - נסלה. לאחר שהיא נראתה שקיימות התאמה בסיסית למורות הנוגדים, התכוזה התנצלה במעבדה לסייע רקמות ואיתה גם ליבת של חנה. מובן שמותאמת ההשתלה שיתפה אותנו בתוצאות, אבל חנה רצתה להגיע בכל זאת ולשפוך את אבה. השתתפתי איתה. לא ידעתה במה לנחם אותה. בכל פעם שאני נתקלת בדמעות הללו ובכאב הבלתי נתפס, אני זכרת בעReLU כשהיה שבח הבית לאחר פגישות עם חולים. כמה צער היה נשף אז מעוני. "אי אפשר להתרגל לכаб זהה", היה אומר. "ואני כל כך מבן אותו, הרי הייתי שם...".

אני מבקשת מהאת המזוכירות שתתנסן. היא כבר מכירה את חנה דרך שיחות הטלפון התיידורות. מתייחסת אליה בחמלה ובסבלנות ומספקת לה את התקווה. "את שומעת?" חנה חזרת שוב על הדברים, מספרת על האכזבה שספגה בפסילת התורמות ועל כך שאזלו כוחות הנפש שלה. nimet yiash נשרת בקולה והוא פורץ בבלאי קורע לב. אפילו כוס מים אני לא יכול להציג לה - בהזותה מטופלת דיאליזה היא מנועה מlestות.

"חנה, הרשי לי לשתף אותך בעוני איש", פונה אליה כתת המזוכירה. "עוד לפני שעבדתי בעומתה, בעלי לך בא' ספיקת כלוות פתאומית. הוא היה צער כל כך כשנזוקק להשתלה. נרשמו ב'מתנת חיים'

